

Rose

ม่านหมอก (ไร้สิ้นสุด)

薄雾 [无限]

微风几许 เวยเฟิงจี้สวี่

เขียน

ธมน

แปล

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

“จ๊อวีลือ” คือ “ผู้จดบันทึก” มีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์น้อยใหญ่ในประวัติศาสตร์ ประจำสาขาหนึ่งเฉิง เขาคืออัจฉริยะที่มีอาการไฮเปอร์ริมีเซีย เขาสามารถจดจำทุกอย่างได้ไม่ลืม แต่เขากลับลืมสิ่งที่ไม่ควรลืม ดังนั้นเป้าหมายในการทำภารกิจทั้งหมดของเขาคือการได้กลับไปตามหาสิ่งที่ตัวเองลืม และเมื่อโดนย้ายไปช่วยงาน “ผู้พิทักษ์” แห่งสาขาเจียงเฉิง เขาเลยไม่สามารถปฏิเสธได้ เพราะถ้าภารกิจนี้สำเร็จ เขาจะได้เข้าไปใกล้เป้าหมายของตัวเองมากที่สุดตั้งแต่ที่พยายามมาหลายต่อหลายปี

แล้วจ๊อวีลือจะสามารถกลับไปตามหาสิ่งที่ตัวเองลืมได้หรือไม่ ติดตามได้ในเล่มนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

他穿越过了那些过去，
终于变成了他期待过的未来。

ใจอานวิญ

อดีตที่เขาเคยเดินทางข้ามไป
กลายเป็นอนาคตที่เขาเคยคาดหวังไว้ในที่สุด

เวทย์เพิงจี่ลี่

จากใจนักแปล

คุณจะเลือกอะไร ระหว่างอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต นิยายไซไฟ เนื้อหาแน่นที่ชวนให้สมองแล่นและขบคิดตามตลอดทั้งเรื่อง มาร่วมลุ้น ร่วมฆ่า และอาจจะซึ่งจนขอบตาอุ่นในบางครั้งไปพร้อมๆ กับผู้พิทักษ์ หน่วยเจ็ดแห่งโดมท้องฟ้ากับการทำภารกิจสุดโหดในโลกสุดประหลาดที่มีเส้นเวลาเป็นเดิมนวน รวมถึงร่วมติดตามความสัมพันธ์ของฉิ่งอวี๋ คู่รัก แสงแดดกับสายฝนผ่านม่านหมอก (ไร้สิ้นสุด) นี้ไปด้วยกันนะคะ

ธมน

จุดเริ่มต้น

ศักราชซิงหยวน เดือนธันวาคม ปี 1396 หิมะแรก

รถไฟสี่เหลี่ยมเก้าอี้ขำขันเขา เคลื่อนตัวไปยังดินแดนอันกว้างใหญ่
ราวกับมังกรยักษ์ตัวหนึ่ง

ด้านนอกหน้าต่างมีเกล็ดหิมะโปรยปรายไม่ขาดสาย สภาพเมืองที่ดู
ทรุดโทรมซึ่งอยู่ค่อนข้างห่างไกลค่อยๆ ชัดเจนขึ้นในสายตา เสียงประกาศ
ของหญิงสาวที่ฟังไม่ใคร่ไพเราะเท่าไรนักดังขึ้นในห้องโดยสาร “เรียน
ผู้โดยสารที่รักทุกท่าน ขณะนี้ถึงเขตหัวตงแล้ว ผู้โดยสารที่ต้องการลงจาก
รถไฟ กรุณาหยิบสัมภาระของท่านให้พร้อม อย่าเบียดเสียดกัน และทยอย
ลงจากรถตามลำดับค่ะ”

พร้อมๆ กับความเร็วของรถไฟที่ลดน้อยลง ในที่สุดเด็กหนุ่มตรง
หัวมุมซึ่งหมกมุ่นอยู่กับเครื่องเล่นเกมหน้าจอขาวดำก็เงยหน้าขึ้น

ระหว่างทางจากสถานีก่อนมาจนถึงเขตหัวตง คะแนนในเกมเตตริส¹
ของเด็กหนุ่มไต่ขึ้นมาจากศูนย์จนถึงสี่แสนกว่า ตัวบล็อกรักที่หล่นลงมาด้วย

¹ เกมต่อบล็อกที่ผลิตโดยนักออกแบบชื่อเล็กเซย์ ปายีตนาฟ กติกาคือให้จัดเรียงตัวบล็อก
ทรงเหลี่ยมสี่ชิ้นที่วางเรียงกันตามรูปร่างของตัวอักษร โดยจัดระเบียบให้บล็อกเหล่านั้นหล่นลงมาใน
ช่องว่างเพื่อทำลายตัวบล็อกที่จะหล่นลงมาอย่างต่อเนื่อง

ความเร็วสูงและการจัดวางอันน่าทึ่งของเขา ทำให้เกมฆ่าเวลาที่ใคร ๆ ก็รู้จักนี้ ดูเหมือนจะดำเนินต่อไปอย่างไม่ม้วนจบเมื่ออยู่ในมือของเขา

ตอนได้ยินเสียงประกาศบ่งบอกว่าถึงที่หมาย เด็กหนุ่มเหลือบมองไปนอกหน้าต่างชั่วขณะ และพอกัมน์หน้าลงอีกครั้ง บนหน้าจอเกมก็ปรากฏคำว่า “เกมโอเวอร์” เสียแล้ว

“ว่า!” เป็นผลให้ผู้โดยสารข้าง ๆ ที่กำลังติดตามเกมของเขาถอนหายใจเบา ๆ “น่าเสียดายจัง”

เกมต้องมาจบลงกะทันหันด้วยคะแนนระดับนี้ ทว่าเด็กหนุ่มกลับดูไม่เสียดายเลยสักนิด เจ้าตัวเพียงแต่ปิดเครื่องเล่นเกมแล้วใส่ลงในกระเป๋าใบอย่างลวก ๆ

ผู้โดยสารที่นั่งอยู่ข้าง ๆ อุดอ่ยปากถามไม่ได้ “เจ้าหนุ่ม เคยเล่นได้มากที่สุดก็คะแนนเทรอป เก่งขนาดนี้ บางทีเธออาจจะทำลายสถิติอะไรทำนองนั้นก็ได้”

หน้าตาของเด็กหนุ่มดูธรรมดาทั่วไป แต่กลับมีดวงตากลมโตดำลึบที่ดูโลบวิรุทธิ์ “พอ ๆ กับเมื่อก็ครับ”

ผู้โดยสารที่นั่งข้างกันเสียดาย “ฉันว่าถ้าเมื่อก็เธอไม่หยุดละก็ ต้องได้คะแนนมากกว่านั้นแน่!”

เด็กหนุ่มไม่ใช่คนช่างพูด เขาฟังขณะที่ลูกขึ้นเตรียมลงจากรถและตอบเรียบ ๆ เพียงว่า “ไม่มีเวลาแล้ว”

เขาก้าวออกจากที่นั่ง สะพายกระเป๋าแล้วเคลื่อนตัวไปทางประตูพร้อมกับกลุ่มผู้โดยสารที่จะลงจากรถ

เหล่าผู้โดยสารในตู้รถไฟต่างมาจากทั่วทุกสารทิศ พวกเขาพูดคุยกันหลากหลายสำเนียงด้วยเสียงค่อนข้างดังโหวกเหวก เขาเดินผ่านบริเวณที่นั่งที่เงียบที่สุดในการเดินทางครั้งนี้ กลุ่มปัญญาชนสามสี่คนในเครื่องบินขึ้นรถจากสถานีที่แล้วในเขตหัวหนาน เวลานี้กำลังรวมกลุ่มกันเพื่อหารือเกี่ยวกับกระดาษแผนผังบนโต๊ะด้วยเสียงแผ่วเบา หนึ่งในนั้นเป็นชายวัยกลางคนหน้าตาอวบอิม หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น เห็นแล้วรับรู้ได้เลยว่าเป็นผู้นำกลุ่ม

คล้ายกับรู้สึกถึงสายตาของเด็กหนุ่ม หัวหน้านั่นเงยหน้าขึ้นมาด้วยความระแวงแต่เด็กหนุ่มกลับลงจากรถไปเสียแล้ว

เด็กหนุ่มสวมชุดผ้าฝ้ายสีดำ สะพายกระเป๋าเป้ธรรมดาๆ ภาพแผ่นหลังสูงโปร่งนั้นดูเด่นสะดุดตา

แต่ทันทีที่ลงไปยังซานซาลา เขาก็หายไปใฝ่ฝูงชนราวกับไม่เคยมีตัวตน ถ้าหากมีใครบางคนบนรถไฟลองนึกถึงเด็กหนุ่มผู้นี้อีกครั้งก็จะพบว่าตัวเองจำแม้กระทั่งหน้าตาของอีกฝ่ายไม่ได้ด้วยซ้ำ

คักราชชิงหยวน ปี 1456

[1456.5.13 14:36:40]

พิกัดเวลาที่ปรากฏขึ้นมานบนระบบฉายภาพเป็นเหตุให้ทุกคนตื่นตัว “กลับมาแล้ว! เตรียมประสานงาน!”

สามวินาทีถัดมา แคปซูลพร้อมด้วยจิวี่สื่อที่สวมชุดผ้าฝ้ายสีดำ ในยุค 90 ปรากฏตัวบนแท่นวาร์ป

แขนกลทำการตรวจสอบผู้เดินทางข้ามเวลา และเข้าไปส่งเครื่องตีмбаรุงให้ทันที หลังจากเดินทางผ่านกระแสเวลา ร่างกายจะสูญเสียน้ำหนักมาก จำเป็นต้องได้รับการชดเชยสารอาหารต่างๆ โดยด่วน

จิวี่สื่อปลดตัวล็อกนิรภัยแล้วโยนกระเป๋าสะพายของตัวเองลง ก่อนจะรับเครื่องตีмбаรุงมาตีмбаรุงสามอีก

ใบหน้าจำลองของเขาที่ธรรมดาเสียจนไม่มีจุดเด่นให้จดจำเริ่มสลายไป เผยให้เห็นใบหน้าเดิมที่ดูชาวซิดเล็กน้อย

[ยินดีด้วย คุณสำเร็จภารกิจระดับ B ทั้งหมด 89 ภารกิจ คะแนนในปัจจุบัน : สองดาว]

จิวี่สื่อเหลือบมองดูข้อความแจ้งเตือนบนหน้าจอโปร่งใส แล้วเดินออกจากแคปซูลอย่างไร้ความรู้สึกใด

ด้วยเป็นคนพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไร เขาจึงเริ่มอธิบายด้วยน้ำเสียงเย็นชาทันที “เตรียมบันทึกภารกิจ เหตุการณ์เหยียนเซวี่ ปี 1396 เป้าหมายได้ขึ้นรถไฟที่เขตหัวหนานเมื่อวันที่ 13 ธันวาคมของปีเดียวกัน ผ่านเขต

หัวตง ขบวนการที่ x168 พร้อมเพื่อนร่วมเดินทางจำนวนสี่คน โดยทุกคน เป็นผู้นำหลักในเหตุการณ์เหยียนเซวี่ ซึ่งแตกต่างจากที่บ้านทีกในประวัติศาสตร์ค่อนข้างมาก แนะนำให้ทำการแก้ไข”

สมาชิกรุ่นใหม่ที่บ้านทีกลงไปทีละข้อ

ไม่สนว่าจิววีลือยังไม่ทันได้หายใจหายคอ งานเพิ่งเสร็จสิ้นก็มีสมาชิกรุ่นใหม่เข้ามาบอกว่า “อาจารย์จี้ ผู้จัดการหลินมารอคอยู่ด้านนอกอีกแล้ว”

จิววีลือกุมขมับ เรื่องนี้เขาปวดหัวมากกว่าอาการข้างเคียงหลังจากเดินทางข้ามเวลาเสียอีก “มาอีกแล้ว?”

สมาชิกรุ่นใหม่กลับไม่เข้าคายไม่ออก “เขารู้ว่าคุณจะกลับมาเวลานี้เลยมาดักรอได้ครึ่งชั่วโมงแล้ว”

จิววีลือไปเปลี่ยนชุดที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ผู้จัดการสาขาหนึ่งจึงถอดมาดผู้นำ และกำลังรอเขาอยู่ด้านนอกตามคาด

“เสี่ยวจี้!” ผู้จัดการหลินเข้ามาตบไหล่เขาพร้อมยิ้มจนตาหยี “ยินดีด้วยนะ! สำเร็จไปอีกหนึ่งภารกิจ เข้าใกล้เป้าหมายไปอีกก้าวแล้วสิ!”

จิววีลือตอบตามมารยาท “ขอบคุณครับผู้จัดการหลิน”

ผู้จัดการหลินตรงเข้าประเด็น “คนหนุ่มสาวอนาคตไกล! เป็นยังไงบ้าง ตัดสินใจเรื่องไปช่วยงานสาขาเจียงเจิงได้แล้วใช่ไหม”

จิววีลือ “ครั้งก่อนผมบอกคุณไปแล้วนี่ครับว่าไม่ไป”

ผู้จัดการหลินยังคงยิ้ม “เฮ้อ ทำไมคนหนุ่มสาวถึงได้ใจแคบอย่างนี้นะ เธอก็รู้ ขาวลืออะ พอพูดไปพูดมาเนื้อความก็เปลี่ยนไปหมด เธอไม่จำเป็นต้องเสียเวลาในอนาคตเพียงเพราะขาวลือแค่ประโยคเดียวหรอกนะ”

จิววีลือเอ่ยบอกเสียงเรียบ “ไม่มีใครช่วยผมเลี้ยงแมว”

ผ่านไปหลายร้อยปี แต่นิสัยคลังไคล้แมวของคนสมัยใหม่ก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข จิววีลือที่อายุยังน้อยและตัวคนเดียว ไม่น่าเชื่อว่าจะเลี้ยงแมวไว้ที่บ้านถึงสามตัว

ทุกคนในที่มแอบฟังและแอบพูดกันว่าเหตุผลของอาจารย์จี้ข้างเข้าทำเหลือเกิน ปฏิเสธได้เยี่ยม ปฏิเสธได้เลิศ!

ไม่แปลกที่ทุกคนจะชุ่นเคื่อง สาขาเจียงเฉิงจะรังแกกันเกินไปแล้ว
จริงๆ!

เจียงเฉิงและหนิงเฉิงต่างก็เป็นหน่วยงานภายใต้ระบบบริหารเวลา
ของโดมห้องฟ้าเหมือนกัน แต่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบต่างกัน

ตลอดมาเจียงเฉิงมีหน้าที่รับผิดชอบในการต่อต้านอาชญากรรมหรือ
ภัยพิบัติต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต พวกเขาถูกเรียกว่า “ผู้พิทักษ์” และ
เมื่อจำเป็น พวกเขาจะใช้ยุทธการขั้นเด็ดขาด เพื่อกำจัดผลพวงเลวร้ายที่
อาจเกิดขึ้นแต่เนิ่นๆ

ส่วนหนิงเฉิงนั้นมีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์น้อยใหญ่ในประวัติศาสตร์
มาตลอด พวกเขาถูกเรียกว่า “ผู้จดบันทึก”

หมายความว่าพวกเขาเพียงแต่จดบันทึกประวัติศาสตร์เท่านั้น ไม่
ยื่นมือเข้าไปแทรกแซงเด็ดขาด กระทั่งไม่จำเป็นต้องพกปืนด้วยซ้ำ

หนึ่งสัปดาห์ก่อน ผู้พิทักษ์ที่รับหน้าที่สังเกตการณ์คนหนึ่งในหน่วยไหน
สักหน่วยของสาขาเจียงเฉิงได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการปฏิบัติภารกิจ
ประจวบกับภายในทีมกำลังจะมีการกิจใหม่พอดี จึงเป็นเหตุให้ขาดสมาชิก
คนสำคัญไปหนึ่งคน

ระบบการทำงานของโดมห้องฟ้า ทุกคนต่างมีตำแหน่งหน้าที่ที่เป็นของ
ตัวเอง แต่ละหน่วยไม่มีทางดึงกำลังคนมาเสริมทัพได้ในทันที การที่จู่ๆ จะ
หาผู้สังเกตการณ์ที่มีความสามารถรอบด้านสักคนนั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย
และเบื้องบนก็นึกขึ้นได้ว่าสาขาหนิงเฉิงมีบุคลากรเบอร์หนึ่งที่สามารถโยกย้าย
ได้ชั่วคราว เลยออกคำสั่งให้ย้ายเจ้าตัวไปยังสาขาเจียงเฉิง

จิววีลือมีชื่อเสียงโด่งดังในโดมห้องฟ้า และมีข่าวลือไม่น้อย

ว่ากันว่าเขามีความจำเป็นเลิศ เป็นเด็กเนิร์ดที่กระหายในความรู้
นี่มันยุคสมัยไหนแล้ว แต่ในบ้านของเขากลับยังมีหนังสือที่ทำจากกระดาษ
กองระเนระนาดเต็มห้องจนไม่มีแม้แต่ที่จะให้วางเท้า

บ้างก็ว่าเขาหน้าตาสดใสเปล่งปลั่ง ร่างกายบอบบาง เป็นผู้ชายตัวโต
ที่แม้แต่ฟางขวดน้ำยังไ้รื้อแรงที่จะเปิด

บ้างก็ว่าเขาซึ่กแล้ว ไม่กล้าอยู่ในกรมคนเดียวตอนกลางคืน แถมยัง

ได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ทว่าทั้งสาขาหนึ่งเฉิงมีเขาเพียงคนเดียวที่ไม่เคย
เข้าเวรกะกลางคืน

...

อะไรต่างๆ ทำนองนี้

ดังนั้นหัวหน้าหน่วยผู้ที่ต้องการกำลังคนในสาขาเฉิงเฉิงจึงไม่พอใจ
และปฏิเสธต่อหน้าทุกคน “เรื่องบ้าอะไร เบื้องบนแยกแยะผู้ชายแมนๆ
ที่ต่อสู้เป็นมือออกหรือไง พวกเราจะออกไปเผชิญอันตราย ไม่ได้ต้องการ
อัจฉริยะที่อ่านหนังสือเร็วแบบควอนตัมได้!”

เพียงไม่นาน คำพูดนี้ก็ลอยข้ามน้ำข้ามทะเลมาเข้าหูของจิววีลือ

จิววีลือตอบกลับคำสั่งย้ายทันทีว่า “ไม่ไปแล้ว

ผู้นำจึงกระวนกระวายเหมือนมดบนกระหะร้อน

ผู้การหลินเอ่ยเสียงเข้ม “ให้ตายสิ ก็แค่แมวสามตัวไม่ใช่หรือไง!
พามาที่กรม คนในกรมจะช่วยเลี้ยง! ปลาแห้งวันละสามมื้อ เมฆูไม่ให้ซ้ำ
เลยสักมื้อ!”

กลุ่มคนที่อยู่หลังประตู “???”

จิววีลือ “ผมไม่เคยชินกับอาหารแปลกถิ่น”

ผู้การหลิน “ฉันจะจัดสินค้าท้องถิ่นของหนึ่งเฉิงไปให้หนึ่งคันสเปซพาร์ค
เลย! อยากได้อะไรก็มีทั้งนั้น!”

จิววีลือ “ผมไม่เคยชินกับคนแปลกหน้า”

ผู้การหลิน “นายสนใจแค่เรื่องปฏิบัติภารกิจก็พอ ไม่จำเป็นต้องไปคิด
ทำความเข้าใจพวกไม่รู้หนังสือที่ชอบสบประมาทคนอื่นพวกนั้นหรอก!”

จิววีลือขยับริมฝีปากบางเฉียบ “ผมเป็นเกย์”

ทุกคนที่อยู่หลังบานประตู “!!!”

ผู้การหลินเหมือนโดนสายฟ้าฟาดกลางแสกหน้า “เสี่ยวจี้ เสี่ยวจี้
เธอ...”

จิววีลือปล่อยหมัดเด็ดออกมาหนึ่ง ๆ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
“การไปในที่ที่สัดส่วนเพศชายเพิ่มสูงลิ่ว ผมกลัวว่าจะควบคุมความรู้สึกของ
ตัวเองไว้ไม่อยู่จนพัฒนาไปเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่พึงประสงค์แล้วไปทำลาย

ความปรองดองในสาขาเจียงเจิงเซ้า”

ไม่รอให้หัวหน้าได้นิ่มน้าวอีก จี๋อวี๋สี่ผู้สุขุมเยือกเย็นก็พยักหน้าส่งอีกฝ่าย แล้วหมุนตัวเดินจากไปด้วยความนอบน้อม

เก็บซ่อนความสามารถและชื่อเสียงเรียงนาม

จู่ๆ ผู้การหลินก็เอ่ยปากอีกครั้ง “เสี่ยว เสี่ยวจี๋เอี้ย”

ไม่ว่าอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นหัวหน้าเขา และเป็นเพื่อนเก่าเพื่อนเก่าของพ่อเขาอีกด้วย

จี๋อวี๋สี่จำต้องหยุดฝีเท้าแล้วหันกลับมาอย่างช่วยไม่ได้ “ผู้การ”

สีหน้าของผู้การหลินดูแปลกไป ทว่าสมกับเป็นผู้นำที่เคยผ่านโลกมามาก เขาสามารถกลับมาสวมมาดผู้นำแล้วกลับคำได้ “จิ้งก็ดีเลย เรื่องนั้นยังไม่ต้องเป็นห่วง หัวหน้าหน่วยแข่งช่งคนนั้นเขา...เกลียดเกลียดสุดๆ มีหน้าซำ...พวกเขายังเกลียดเกลียดกันทั้งหน่วยเลยด้วย”

จี๋อวี๋สี่ “...”

จี๋อวี๋สี่แห่งหนึ่งจึงมาแล้ว

ข่าวนี้แพร่สะพัดไปทั่วสาขาเจียงเจิงอย่างรวดเร็วและทำให้เกิดความโกลาหล

ภายในลานฝึกซ้อมไฮโลแกรม² สมาชิกในทีมที่เกี่ยวข้องแสดงความกังวลอย่างมาก

“มาจริงหรือ! จิตใจแข็งแกร่งชะมัด!”

“มาจริงๆ! เมื่อกี้ฉันมองเห็นจากไกลๆ หน้าตาดีสุดๆ ไบหน้าเอ๋ย บุคลิกเอ๋ย อย่างกับดารานะ”

ทุกคนมองหน้ากัน อุตส่าห์หาอยู่นานสองนาน ดันได้พวกหน้าตาดีแต่ไร้ประโยชน์มาซะงั้น

สมาชิกที่อายุน้อยที่สุดในหน่วยเอ่ยปลอบเพื่อนร่วมทีม “เอาน่าไม่เป็นไรหรอก พวกเราต่อสู้เป็นที่พอแล้ว อย่างมากพอถึงเวลาก็แค่คอย

² ภาพเสมือนสามมิติที่เกิดขึ้นจากการฉายภาพสองมิติ โดยอาศัยหลักการการแทรกสอดของแสง

คุ่มกันนิดหน่อย กลับมาก็ยังพอมีผลงานส่งให้เบื้องบนได้”

“หะ อ่าพูดแบบนี้ต่อหน้าหัวหน้าซึ่งเขียวนะ นายลีม์เหล่าอวีแล้วหรือไง”

“คนคนนี้จะเหมือนกับเหล่าอวีได้ยังไง”

“อย่างน้อยเหล่าอวีก็เคยได้รับการฝึกพิเศษมาก่อน”

เหล่าอวีซึ่งเป็นผู้สังเกตการณ์ในที่นี้ได้รับบาดเจ็บสาหัสในกองทัพตอนนี้ยังคงนอนไม่ได้สติอยู่ที่โรงพยาบาล

“ถึงอย่างนั้นก็ไม่เห็นจะต้องมองโลกในแง่ร้ายเกินไปเลยนี่ พวกพี่พูดเองไม่ใช่หรอ อย่างน้อยเขาก็หน้าตาดีจริงๆ เวลาเห็นจะได้เจริญหูเจริญตา เป็นข้อดีไม่ใช่หรือไง”

“ข้อดีกับผีสิ นายรู้ไหมว่าทำไมจู่ๆ มอนันถึงได้ย้ายมา”

“เพราะจะได้พิชิตภารกิจระดับ A กับพวกเราไปแบบสบายๆ แล้วเลื่อนขั้นดาวงั้นหรอ”

“กับผีสิ” ใครบางคนพูดแทรกขึ้นมาด้วยความโมโห “บอกว่าเขาไม่มีความสามารถในการต่อสู้ เขาไม่มา บอกว่าเขาดูดีแต่ไร้ประโยชน์ เขาไม่มา แต่พอบอกว่าพวกเราทั้งทีมเกลียดเกลียด เขาดันมา ไม่รู้ว่าไอ้หมอนี่อยากมาปะทะกับพวกเราซึ่งๆ หน้าหรือว่าอยากมาบริหารเสน่ห์ของตัวเองกันแน่!”

ทุกคนอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

“เซี่ย” ก่อนจะพากันสบถคำหยาบ

สำหรับเหล่าทหารโหดที่นิสัยตรงไปตรงมากลุ่มนี้แล้ว ผู้ที่จะมาคล้ายกับเป็นภัยพิบัติใหญ่หลวงก็ไม่ปาน

เจ้าของดวงตาขึ้นเดียว ทรงผมสลิกินเฮดคนหนึ่งกลุ่มออกกลุ่มใจอย่างจริงจัง “จบกัน ส่วนใหญ่คนพวกนี้ไม่เลือกชะด้วย ถ้าเกิดชอบฉันทันขึ้นมาจะทำยังไง ทายาทเพียงคนเดียวของตระกูลสามชั่วรุ่น...”

ยังไม่ทันขาดคำ ท้ายทอยของชายหัวเกรียนก็เจอมะเหงกเขกแรงๆ ไปหนึ่งที

แล้วเสียงคันทูของชายหนุ่มคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านหลัง “เมื่อเขาลีม์ส่งกระจกก่อนออกจากบ้านหรือไง”

ชายหนุ่มที่เพิ่งก้าวเข้ามาในห้องฝึกซ้อมหน้าตาหล่อเหลา คิ้วเรียวยาว
ท่าทางดูดี นรารวมดาบที่เคยผ่านการแซ่ในน้ำแข็ง

เขารูปร่างสูงใหญ่ ชุดรบสีดำขับให้เห็นเค้าโครงร่างอันสมบูรณ์แบบ
บวกกับช่วงขายาวกระฉับกระเฉง ให้ความรู้สึกลึกลับน่าเกรงขามอย่างไม่อาจ
มองข้าม

ชายหัวเกรียนกุ่มศีรษะ ทำหน้ารำให้ “หัวหน้าซ่ง”

ทุกคนหัวเราะลั่น

ซึ่งฉิ่งหลานกวาดสายตาไปรอบ ๆ นัยน์ตาสีเข้มเหมือนบ่อน้ำลึกล้ำ
เย็นยะเยือก ทว่าเจือแววดุดันอย่างไม่ปิดบัง

เขาเปิดปากอีกครั้ง เพียงแต่เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเนียน “หมอนั้น
อยู่ที่ไหน”

ทดลองอ่าน

ตอนนี้คนที่พวกเขาเอ่ยถึง อยู่ที่ฐานทัพโดมห้องฟ้า โดยมีผู้การมาต้อนรับด้วยตัวเอง

เมื่อซ่งฉิงหลานทราบเรื่องก็หมุนตัวเดินไปยังฐานทัพทันที ชายหนุ่มร่างสูง ช่วงขายาว เคลื่อนไหวรวดกับสายลม เพียงไม่กี่ก้าวก็ลอดผ่านทางเดินเข้าไปในห้องขนส่งแคปซูล

“หัวหน้าซ่ง!”

“เฮ้ย หัวหน้าซ่ง!”

ตลอดทางทุกคนต่างมองเขาด้วยสีหน้าปกติ ทว่าปากันส่งเสียงทักทายด้วยความรู้สึกคล้ายกับมีภูเขไฟกำลังจะปะทุจากร่างฉกรรจ์ของอีกฝ่าย

เพียงไม่นานข่าวซุบซิบนี้ก็กระจายไปทั่วโครงข่ายภายใน ต่างพูดกันว่าหัวหน้าซ่งกำลังจะขับไล่ใครบางคนออกไปอย่างเป็นทางการ

ไม่กี่นาทีถัดมา ซ่งฉิงหลานก็ลงไปถึงชั้นใต้ดิน

[ยินดีต้อนรับซ่งฉิงหลานกลับสู่โดมห้องฟ้า]

ประตูห้องโดยสารเลื่อนออกไปสองฝั่ง เสียงอิลีกทรอนิกส์ของหญิงสาวยังคงนุ่มนวลเช่นเดียวกับก่อนออกปฏิบัติภารกิจทุกครั้งก่อนหน้านี้

กว่ายี่สิบปีแล้วที่ทีมศึกษาค้นคว้าของจักรวรรดิได้ล่วงรู้ความลับของ

การเดินทางข้ามเวลา และพัฒนาจนกลายเป็นสมาร์ตบริหารจัดการเวลา เหมือนอย่างทุกวันนี้ ทั้งยังมีสาขาแยกย่อยในประเทศต่างๆ ทว่าที่นี้ยังคงเป็นกองบัญชาการใหญ่ของโดมท้องฟ้า ลึกลงไปได้ดินสองพันเมตร ผู้คนมากมายหลายพันกำลังทำงานอยู่ในที่แห่งนั้น ใต้ดินที่มีมิติจะสว่างไสว ตลอดไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน เมื่อใดก็ตามที่ได้เห็นภาพนี้ล้วนชวนให้เกิดความรู้สึกตะลึงงัน

ซึ่งจึงหลานออกจากห้องรับส่งแคปซูลแล้วเดินต่ออีกสองสามนาทีก็มาหยุดอยู่ตรงผนังสีขาวแห่งหนึ่ง เขาคดเบาๆ ก่อนจะดันประตูลงอย่างแรง “ปัง!”

คนในห้องต่างหันไปมองเขาด้วยความตกใจ

ใครคนหนึ่งยืนอยู่ข้างกายผู้นำหญิงวัยกลางคน

โดมเรืองแสงครึ่งวงกลมขนาดใหญ่ที่อยู่นอกหน้าต่างบานสูงจรดพื้น กลายเป็นฉากหลัง ราวกับธารดาวในจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล

ผู้ที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสแล็คสีดำเรียบๆ ทำให้เห็นเอวบางเด่นชัด ดูสะอาดสะอ้านและสูงส่งฯ ชวนให้นึกถึงต้นสนริมทะเลสาบน้ำแข็ง

ท่ามกลางแสงไฟพร่างพราว สีผิวของชายคนนั้นดูขาวผ่องเป็นพิเศษ จมูกโด่งเป็นสันรับกับคิ้วและดวงตาแวววาวอย่างพอเหมาะพอดีไปทุกส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ริมฝีปากทรงสวยนั้นช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้ใบหน้าเฉยชาดูมีสีสันและมีชีวิตชีวาขึ้นในทันที

แบบที่เห็นแล้วยากจะลืมเลือน

วินาทีที่เห็นคนคนนั้น ซึ่งจึงหลานพลันนึกถึงคำพูดที่สมาชิกในทีมคุยกันในห้องฝึกซ้อมโดยไม่รู้ตัว

“บอกว่าเขาไม่มีความสามารถในการต่อสู้ เขาไม่มา บอกว่าเขาดูดีแต่ไร้ประโยชน์ เขาไม่มา แต่พอบอกว่าพวกเราทั้งทีมเกลียดเกย์ เขาดันมาไม่รู้ว่ไอ้หมอนี่อยากมาปะทะกับพวกเราซึ่งๆ หน้าหรือว่าอยากมาบริหารเสน่ห์ของตัวเองกันแน่!”

“ไม่เคาะประตูอีกแล้วนะ!” ผู้การวังโมโห “ฉันว่าทั่วทั้งโดมท้องฟ้า

มีแค่เธอคนเดียวที่เอาแต่เพิกเฉยกฏอยู่ตลอด!”

ซ่งฉิงหลานเก็บความคิดกลับมา แล้วก้าวยาว ๆ เข้าไปด้นในโดยไม่พูดอะไร

เขาไม่ได้รู้สึกสำนึกผิดเลยสักนิด - ยิ้มยกมุมปากโดยไม่แคร์อะไรทั้งสิ้น “ได้ยินว่าสมาชิกคนใหม่มาถึงแล้ว ผู้การวังจะไม่แจ้งให้พวกเรา มาทักทายหน่อยหรือครับ”

ซ่งฉิงหลานกล่าวจบก็เบนสายตาไปยังชายหนุ่มคนนั้นพลางเอ่ย “ที่ปรึกษาจี้”

น้ำเสียงของเขาแฝงแววมกนอยู่ในที่

คนตรงหน้ามาจากหิ้งเจิง เป็นผู้จัดบันทึกที่เคยทำภารกิจเพียงระดับ B เท่านั้น เขาเข้ามาอยู่หน่วยผู้พิทักษ์ด้วยตำแหน่งที่มีชื่อว่าที่ปรึกษาพิเศษ

ซ่งฉิงหลานส่งสายตาดูแคลนและจับสังเกตอย่างเปิดเผย

จี้วี่ลือที่เพิ่งมาถึงกลับไม่เกรงกลัวและไม่หลบเมื่อปะทะกับสายตาของซ่งฉิงหลาน ทั้งยังประสานสายตากับอีกฝ่ายเงียบ ๆ เหมือนไม่รู้ว่ามีผู้ที่มาคือใคร และไม่แม้แต่จะพูดอะไรสักคำ

บรรยากาศพลันหยุดนิ่งไปชั่วขณะ

ปฏิกิริยาตอบกลับของผู้มีการศึกษาดูสงบบราบเรียบแต่เพียงภายนอก ทั่วความเป็นจริงกลับมีคลื่นใต้น้ำที่โหมซัดสาดซ่อนอยู่ภายใน

มีหรือที่ผู้การวังจะไม่รู้ถึงความไม่ลงรอยกันระหว่างคนทั้งคู่ ทั้งที่ยังไม่เคยเจอกันด้วยซ้ำ ไม่ทันไรคนของเธอก็สร้างความขุ่นเคืองให้อีกฝ่ายเสียแล้ว สุดท้ายแล้ว ไม่ใช่ผู้นำของเจ้าพวกนี้หรือไงที่ต้องคอยตามล้างตามเช็ด

“ฉันพาที่ปรึกษาจี้มาเยี่ยมชมฐานทัพ ไม่รู้เลยว่าเธอใจร้อนขนาดนี้” ผู้การวังแสร้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น และกล่าวแนะนำอย่างอ่อนโยน “ที่ปรึกษาจี้ นี่คือหัวหน้าหน่วยเจ็ดสาขาเจียงเจิงของเรา และเป็นหัวหน้าหน่วยที่อายุน้อยที่สุดแต่มีศักยภาพมากที่สุดคนหนึ่งในระบบโดมห้องฟ้าของเราด้วยเช่นกัน เขาผ่านภารกิจระดับ A มาแล้วสิบสองภารกิจ และได้ยศหนึ่งดาวตั้งแต่อายุยังน้อย ขอแนะนำอย่างเป็นทางการ เขาชื่อ

ซึ่งฉิ่งหลาน พวกเขาคงยังไม่เคยเจอกันใช่ไหม”

จิววีลือสือประหลาดใจเล็กน้อย เขาเก็บสายตากลับมา เอ่ยทวนคำถามพยางค์นั้นอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว “ซึ่ง...ฉิ่งหลาน?”

เสียงของคนร่างบอบบางเบามาก ทั้งลุ่มเสียงก็น่าฟัง เป็นเสียงที่ซึ่งฉิ่งหลานคาดการณืไว้

บางทีคนที่ทำงานนั่งโต๊ะคงจะมีน้ำเสียงใกล้เคียงกันกระมัง

ผู้การวังเอ่ยพร้อมยิ้มตาหิ “ฉิ่ง แสงอาทิตย์ยามรุ่ง หลาน ไอหมอกในหุบเขา ได้ยินทีแรกเหมือนเด็กผู้หญิงเลยใช่...”

ซึ่งฉิ่งหลานซัดจิ้งหะ ทำหน้าไม่สบอารมณ์ “ผู้การวัง”

จิววีลือสือเหมือนไม่ได้ยินคำหยอกเย้า นั่น เขาคล้ายหัวคิ้วที่ขมวดมุ่นอย่างรวดเร็วพร้อมเอ่ย “ความจริงผมเคยเจอกับหัวหน้าซึ่งแล้วครับ”

ผู้การวังสนใจใคร่รู้ “โอ้...เมื่อไหร่กัน”

น้ำเสียงน่าฟังของจิววีลือสือเอื้อนเอ่ยต่อ “วันที่ 14 ตุลาคมเมื่อสามปีก่อน ผมเคยเข้าร่วมชั้นเรียนของโตมท้องฟ้าที่สาขาเจียงเฉิงจัดขึ้น ซึ่งเป็นชั้นเรียนของคุณด้วย คราวนั้นหัวหน้าซึ่งก็อยู่ในห้องเรียนเหมือนกัน เพียงแต่ตอนนั้นต่างฝ่ายต่างไม่รู้จักกัน”

คราวนี้ผู้การวังถึงกับตกใจ “น่าแปลก ทำไมฉันถึงไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเด็กหนุ่มแบบเธอเลย”

อย่าว่าแต่ผู้การวังเลย ซึ่งฉิ่งหลานเองก็จำเรื่องนี้ไม่ได้เช่นกัน

พูดตกไปได้ ใครจะมีเวลาวางไปจำว่าเมื่อสามปีก่อนเคยเจอใครบ้าง

จิววีลือสือย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้นได้อย่างง่ายดายราวกับว่าเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน “สถานที่บรรยายค่อนข้างใหญ่ และที่นั่งของผมก็อยู่ทางด้านหลัง คุณจำไม่ได้ก็เป็นเรื่องปกติครับ วันนั้นคุณสวมชุดกระโปรงสีฟ้าประดับต่างหูไข่มุกบาร์อ็อก ผมสันกว่าตอนนั้นนิดหน่อย ตอนบรรยายคุณเปลือยเท้าแวเซรามิกแตก หลังจากนั้นเลยเปลี่ยนเป็นเท้าเคลือบ ยังจำได้ไหมครับ”

ผู้การวังพยักหน้าหงิก ๆ อย่างนึกขึ้นได้ “จำได้ จำได้!”

จิววีลือสือพูดต่อ “ตอนนั้นหัวหน้าซึ่งนั่งอยู่ตำแหน่งที่เก้าทางด้านซ้าย

ของแถวที่สาม โดดเรียนสองคาบ แถมตอนบ่ายยังออกก่อนเวลาด้วย”

ซึ่งฉิ่งหลานฟังมาถึงตรงนี้ก็อดพูดขึ้นไม่ได้ “คุณจำผมได้แม่นเชียวนะ เตรียมเอาไปรายงานเบื้องต้นหรือไง”

จิววีลือหันไปมองซึ่งฉิ่งหลาน นัยน์ตาใสสะท้อนเงาของอีกฝ่าย “ผมแค่บังเอิญจำทุกคนที่นั่นในวันนั้นได้ก็เท่านั้น”

ซึ่งฉิ่งหลานเกือบจะลืมนั่นไปแล้วว่า หนึ่งในชาวลือของที่ปรึกษาจิววีลือนี้ที่สะพัดไปทั่วโดมห้องฟ้าคือเขาเป็นพวกความจำดีกว่าคนปกติ

ซึ่งฉิ่งหลานพูดอย่างแผ่งนัย “ที่ปรึกษาจิว ผมเคยได้ยินมาว่า คนที่ความจำดีมักเจ้าคิดเจ้าแค้น”

จิววีลือตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน “ก็ไม่ขนาดนั้น แล้วแต่สถานการณ์”

ผู้การวังพูดไกลเกลี้ย “เคยเจอกันก็ดีแล้ว เสี่ยวซ่งนะเลือดร้อนไปหน่อย นิสัยตรงไปตรงมา บทจะตำหนิก็ไม่ไว้หน้าสมาชิกในทีมเหมือนกัน เรื่องสั่งสอนजनคนอื่นร้องให้ต่อหน้าสาธารณะก็เคยทำมาแล้ว ฉินได้ยินจากผู้การหลินว่าที่ปรึกษาจิวเป็นคนอัธยาศัยดี ใจกว้าง แต่ตอนนี้เข้ามาอยู่ในทีมแล้ว เธอไม่ต้องสนใจเรื่องให้เกียรติเขาจนตัวเองต้องอึดอัดใจนะ”

จิววีลือไม่ใช่คนวางฟอร์ม เขาตอบกลับไป “คุณสบายใจได้ครับ ขอแค่เป็นเรื่องงาน ผมจะให้ความร่วมมือทุกอย่าง”

ซึ่งฉิ่งหลานแค้นหัวเราะเสียงเบาเหมือนไม่ใส่ใจ “ก็ดี”

หลังพูดคุยสัพเพเหระกันต่อเล็กน้อย ผู้การวังก็เอ่ยเข้าเรื่อง “ภารกิจจะมีขึ้นในสัปดาห์หน้า ตั้งแต่รุ่งนี้เป็นต้นไปให้ที่ปรึกษาจิวติดตามเสี่ยวซ่งเพื่อทำความคุ้นเคยกับสมาชิกในทีมและสภาพแวดล้อมในที่ทำงานก่อน ด้านลานฝึกซ้อมมีเครื่องมือเครื่องมือมากมายและมีระบบจำลองการต่อสู้พิเศษให้ ได้ยินว่าที่ปรึกษาจิวเคยอยู่กองทัพอากาศจักรวรรดิมาก่อนด้วยใช่ไหม”

ซึ่งฉิ่งหลานเลิกคิ้ว ไม่ค่อยเชื่อเท่าไรนัก

เป็นไปดังคาด จิววีลือพิสูจน์ว่าความคิดของอีกฝ่ายนั้นถูกต้อง “ตอนอยู่ในกองทัพผมก็รับผิดชอบงานเอกสารเหมือนกันครับ อยู่แค่สองเดือน”

ท่าทางไม่แข็งกร้าวแต่ก็ไม่อ่อนข้อนั้นทำให้ซึ่งฉิ่งหลานที่เติบโตมาในกองกำลังพิเศษอยากจะทำหัวเราะ

เจ้าคนผอมบางแบบนี้จะสามารถไปเป็นด่านหน้าได้หรือ

ผู้การวังพยักหน้า “ถึงแม้ว่าผู้สังเกตการณ์ไม่จำเป็นต้องมีทักษะด้านการต่อสู้มากนัก แต่ก็สามารถฝึกซ้อมได้ตามสมควร ปีนี้ทางกรมได้คัดเลือกนักเรียนกลุ่มใหม่เข้ามา จะมีคาบเรียนวิชาเฉพาะทุกช่วงเช้า ที่ปรึกษาจี้ก็ไปลองฟังดูได้”

“มาแล้ว!”

“ออกมาแล้ว!”

“เร็ว ๆ มีวางมวยกันหรือเปล่า”

“ผู้การวังเขวี้ยงแก้วอีกหรือเปล่า”

รอบ ๆ หน้าจอมอนิเตอร์มีศิโรตม์มากมายมุงล้อม บนทางเดินเองก็มีหลายคนชะโงกศิโรตม์มาเยี่ยม ๆ มอง ๆ เช่นกัน

ประตูห้องรับส่งแคปซูลเปิดออก ผู้ที่ก้าวออกมาเป็นคนแรกคือผู้การวังที่อยู่ในรองเท้าส้นสูง ดูจากทิศทางเธอคงจะกลับไปห้องทำงาน

จากนั้นซึ่งจึงหลานก็เดินออกมา ตามด้วยจี้วี่สี่

ความสูงของคนทั้งคู่ต่างกันกว่าครึ่งศิโรตม์ คนหนึ่งดูองอาจ ส่วนอีกคนดูสง่างาม

ท่าที่เกียจคร้านในการต้อนรับลูกทีมคนใหม่ของซึ่งจึงหลานแทบจะสัมผัสได้ผ่านหน้าจอมอนิเตอร์ เขาอาศัยรูปร่างสูงใหญ่เดินไปบนเส้นทางอันคุ่นเคยด้วยความรวดเร็ว สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น ที่ปรึกษาจี้ดูเป็นผู้ติดตามที่คาดไว้ เขาก้าวยาว ๆ เดินตามหลังซึ่งจึงหลานอย่างไม่เร่งรีบแต่ก็ไม่เชื่องช้า ดูเป็นธรรมชาติ

ทั้งสองคนเดินไปยังลานฝึกซ้อมโดยไม่พูดกันเลยตลอดทาง ในหัวของทุกคนเกิดเครื่องหมายคำถามมากมาย

จบ จบแค่นี้หรือ

ซึ่งจึงหลานยอมรับง่าย ๆ แบบนี้เนี่ยนะ

แล้วที่บอกว่าสาขาเจียงเจิงจะต้องนองเลือด ให้เขาเก็บกระเป๋าคอตกากลับไป มาทางไหนก็ไล่กลับไปทางนั้นละ

เมื่อเห็นทั้งสองคนกลับมาด้วยกัน บรรดาเพื่อนร่วมทีมในห้องซ้อมก็เล็กลั่น นี่มันหมายความว่ายังไง

ซ่งฉิงหลานไปเยี่ยมบริเวณพื้นที่โล่งด้านหน้าด้วยท่าที่ไม่สนใจแล้วปรบมือเรียกพวกเขามารวมตัว “มา จะแนะนำให้ทุกคนรู้จัก นี่คือเพื่อนร่วมงานที่หนึ่งซึ่งส่งมาชั่วคราว และจะบรรลุนภารกิจในครั้งนี้อย่างพร้อมไปกับพวกเรา เขาจะรับหน้าที่เป็นผู้สังเกตการณ์ในทีม เรียกสั้นๆ ว่าที่ปรึกษาพิเศษ ที่ปรึกษาจี้จี้วี่ลือ”

ต่อหน้าผู้พิทักษ์รูปร่างสูงใหญ่ที่ฮอริโมนเพศชายพลังพล่านกลุ่มนี้ จี้วี่ลือในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวดูบอบบางไปถนัดตา เปรียบเสมือนกระต่ายสีขาวตัวน้อยที่พลัดหลงเข้ามาในกลุ่มสิงโต ดูอ่อนแอชวนให้รังแก

แต่สายตาของจี้วี่ลือกลับสงบนิ่ง ไม่มีท่าที่ประหม่าแม้แต่น้อย เจ้าตัวเปิดปากเอื้อนเอ่ย “สวัสดิ์ครับทุกคน”

“นี่ตัวนเหวิน โจวหมิงเซวียน หลี่ฉุน แล้วก็ฝูแปดทั้งเล่อกับทั้งฉี” ซ่งฉิงหลานแนะนำทีละคน “มีหน้าที่ควบคุมอุปกรณ์ กลไก แนวหลัง รวมถึงปิกซายและชาวตามล่าดับ ก่อนหน้านั้นในทีมมีผู้สังเกตการณ์หนึ่งคน แซ่อวี ตอนนี้คุณจะได้รับช่วงต่องานของเขาชั่วคราว”

สมาชิกในทีมที่แปลกหน้าต่างสวมเครื่องแบบแบบเดียวกัน นอกจากใบหน้าแล้วก็ไม่มียุติเตียนใดๆ ให้จดจำอีก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงฝูแปดคู่หนึ่งที่ดูเหมือนกันราวกับแกะ

แต่ซ่งฉิงหลานพูดเร็วมาก ไม่รู้ว่าจงใจกลั่นแกล้งหรือว่าเพียงแต่ทำแบบขอไปที

จี้วี่ลือกลับแค่พยักหน้าเท่านั้น ไม่มีใครรู้เหมือนกันว่าเขาจำได้หรือเปล่า

ซ่งฉิงหลานไม่ให้เวลาอีกฝ่ายได้พักหายใจ เขาออกคำสั่งต่อทันที “เหล่าตัวน งานของนายกับของผู้สังเกตการณ์มีความเกี่ยวข้องกัน นายพาเขาไปทำความเข้าใจงานของผู้สังเกตการณ์ก่อน”

ตัวนเหวิน “หา? เร็ว เร็วขนาดนี้เลยหรือ”

ตามเหตุผลแล้ว ควรจะพาอีกฝ่ายเดินชมแต่ละแผนก หรือพูดให้ดูดี

ก็คือให้คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมก่อนไม่ใช่หรือ

ซ่งฉิงหลาน “เวลาไม่ค่อยทำ ทำไม่นานไม่คิดว่าการเข้าร่วมจัดอันดับภารกิจครั้งหน้ามันเร็วเกินไปบ้างล่ะ”

ตัวนเหวิน “รับทราบ!!”

ถ้าไม่ได้ตามอดคงมองออกว่าซ่งฉิงหลานไม่คิดจะไว้หน้าที่ปรีกษาจี้ผู้ซึ่งมาใหม่เลย

จี้วี่สี่ดูเหมือนไม่ได้ขัดข้องอะไร เขาเดินไปพร้อมกับเหล่าตัวนอย่างให้ความร่วมมือ

บางที่เขาเองก็คงไม่คิดจะปะทะกับซ่งฉิงหลานเหมือนกัน

เมื่อพวกเขาเดินไปไกลแล้ว ท่าทางของซ่งฉิงหลานก็กลับมาเหมือนปกติ เขาเลิกคิ้ว “มองอะไรกัน แต่ละคนตาจะถลนออกมาอยู่แล้ว ดูท่าทางพวกนายสิ”

“ลูกพี่ นี่มันสวยของแท้เลยนะ!”

“แต่ก่อนเคยคิดว่าคำว่าสวยไม่เหมาะกับผู้ชาย ตอนนี้นั้นฉันคิดว่าเหมาะสมมากเลยแฮะ”

“กินอาหารเหมือนกัน เป็นคนเหมือนกัน ทำไมเขาถึงได้หน้าตาดีขนาดนั้น ขนาดเมื่อกี้ยังอยู่ใกล้กันแค่นี้ ฉันยังมองไม่เห็นรูขุมขนบนหน้าเขาลักกู ผิดดีสุดๆ”

ชายหัวเกรียนดวงตาริเล็กที่ก่อนหน้านี้ถูกซ่งฉิงหลานเชกหัวไปนั้นก็คือโจวหมิงเซวียน เขายังเอ่ยคร่ำครวญ “ให้ตายสิ ฉันมันไปเองคนเดียว คนอย่างเขาไม่ชายตาแลฉันหรอก”

“นายเสียตายหรือไง” ซ่งฉิงหลานยกเท้าเตะไปหนึ่งที “ตอนนี้ไม่ห่วงเรื่องเป็นทายาทคนเดียวของตระกูลแล้วเหอ”

โจวหมิงเซวียนหัวเราะแหะๆ

“ลูกพี่ พวกเราจะรับเขาเข้ามาจริงๆเหอ”

“แค่มองก็รู้ว่าอ่อนปวกเปียก นอกจากหน้าตาดีก็ไม่มีประโยชน์สักอย่าง!”

“ผมคิดว่าหัวหน้าจะต่อต้านเสียอีก นี่ดูไม่ใช่สไตล์ของหัวหน้าเลย”

ซึ่งฉิ่งหลานเล่าแผนการของตัวเองทันที

ก่อนเอ่ยสรุปในตอนท้าย “มีคำสั่งลงมาแล้ว และเขาก็มาถึงที่นี่แล้ว หรือก็คือคิดจะเปลี่ยนตัวก็หายไปแล้ว สองสามวันนั้นพวกนายก็ยอมพาเขาไปก่อน ถ้ามีอะไรไว้รอออกไปแล้วค่อยว่ากัน สรุปคือ อย่าทำอะไรแผลงๆ มากนัก เป้าหมายมีเพียงอย่างเดียวคือทำภารกิจให้สำเร็จอย่างปลอดภัย!”

ทุกคนขานรับพร้อมเพรียง “รับทราบ!”

สมาชิกในทีมแยกย้ายกันไป

ซึ่งฉิ่งหลานเริ่มนึกถึงชั้นเรียนเมื่อสามปีก่อนโดยไม่รู้ตัว ทว่าเขาจำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการโตดเรียนหรือออกก่อนเวลา... ใ้ว่าเขาเคยทำน้อยครั้งเสียเมื่อไหร่

ความจำของคนคนนี้...หากให้พูดจริงๆ ละก็ อาจจะพอนับว่าเป็นข้อดีได้บ้างกระมัง

กดลองอ่าน

หลายวันถัดจากนั้น ช่งฉิงหลานไม่ได้เจอจื่อวีลือเลย

ได้ยินจากตัวนเหวินว่า หลายวันมาแล้วจื่อวีลือไปเข้าชั้นเรียนอบรมของนักเรียนใหม่ทุกเช้า ส่วนช่วงบ่ายก็ฝึกซ้อมอยู่ในห้องซ้อมส่วนตัว ตารางเวลาในแต่ละวันแน่นขนัด ผู้การวังเวมาเยี่ยมอีกฝ่ายอยู่ครั้งหนึ่ง พร้อมเอ่ยชมเชยกบใหญ่

ในสายตาผู้บังคับบัญชา คนที่ทำงานเอกสารคงทำอะไรก็ดูขยันไปเสียหมด

ผู้การวังต่อสายหาช่งฉิงหลานเพื่อเตือน “เสี่ยวจี้เป็นเด็กขยันและฉลาด เมื่อถึงเวลาออกไปปฏิบัติภารกิจ พวกเธอก็ต้องให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีมด้วย ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็อยู่ระดับสองดาว และพอเสร็จภารกิจนี้ก็จะได้เลื่อนขั้นเป็นหนึ่งดาวแล้ว อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ว่าคุณตั้งใจให้เขาเป็นไม้ประดับคอยรับใช้”

ช่งฉิงหลานทำเป็นไม่รู้เรื่องทั้งที่รู้ดีอยู่แก่ใจ “จะไปมีเรื่องพรรคนี้ไม่ได้ยังงั้นครับ”

ลานฝึกซ้อมมีห้องฝึกซ้อมส่วนบุคคล และมีระบบจำลองการต่อสู้เป็นทีม

ก่อนออกปฏิบัติภารกิจสองวัน ตามธรรมเนียมแล้วทุกคนจะฝึกซ้อมเป็นทีม หลังจากซึ่งจึงหลานเรียกทุกคนมารวมตัวถึงได้พบว่าชาติจ้าววีลือไปหนึ่งคน “เหล่าตัวน นายบอกเขาหรือยัง”

“ฉันนึกว่าเมื่อวานหลี่ฉุนบอกเขาแล้ว”

“บ้าอะไร ผมจะไปบอกเขาได้ไง ผมยังไม่ได้เจอเขาเลยด้วยซ้ำ!”

“ให้ตายสิ หมอนั่นคงไปฟังบรรยายอีกแล้วแน่ๆ”

“หังฉี นายดูแลการฝึกไป”

ซึ่งจึงหลานเตรียมไปตามหาจ้าววีลือด้วยตัวเอง พวกเขาจะได้ไม่โดนผู้การวังโยนความผิดอะไรให้อีก

เมื่อออกจากลานฝึกซ้อม ซึ่งจึงหลานตรงไปยังค่ายพักของนักเรียนใหม่

ในฐานะหัวหน้าหน่วยที่อายุน้อยที่สุด ซึ่งจึงหลานจะเป็นผู้ฝึกอบรมวิชาต่อสู้ตัวแรกหลังจากเข้ามาในโดมห้องฟ้าของเหล่านักเรียนใหม่ ทักษะการต่อสู้ระยะประชิดของซึ่งจึงหลานทำให้บรรดานักเรียนใหม่ที่จบมาจากโรงเรียนชื่อดังและคิดว่าตัวเองมีความสามารถต่างอยู่ในโอวาทขึ้นไม่น้อย หลังจากโดนกำราบจนยอมนับถือ ด้วยเหตุนี้ทันทีที่ซึ่งจึงหลานปรากฏตัวด้านนอกหน้าต่าง จึงทำเอาคนที่กำลังใจลอยถึงกับชนลูกเกี้ยว

ผู้บรรยายที่โดมห้องฟ้าเชิญมาเป็นพิเศษกำลังบรรยายวิชาเฉพาะชั่วขณะที่เกิดความโกลาหลเล็กน้อย ซึ่งจึงหลานก็เจอตัวคนที่เขากำลังตามหาได้อย่างรวดเร็ว

จ้าววีลือนั่งอยู่ริมหน้าต่าง

“ปฏิภูมิประกอบขึ้นเป็นจักรวาลที่เราอยู่ ส่วนเวลาประกอบขึ้นเป็นจักรวาลที่พวกเรา รู้จัก”

ผู้บรรยายบนเวทีควบคุมภาพโฮโลแกรมเป็นเส้นโค้งเปล่งแสงหลากสี เส้นหนึ่งที่ไม่รู้ว่าเริ่มจุดเริ่มต้นจากตรงไหนและจุดสิ้นสุดก็หายไปในความว่างเปล่า

มีนักเรียนเฝ้าชื่นชมเสียงเบา

จื่อวี่สี่ก็หันหน้า คล้ายกับไม่ได้สนใจการสาธิตอันยอดเยี่ยมนั้นเลย

“เวลาเปรียบเสมือนเส้นที่กำลังเคลื่อนไหวเส้นหนึ่ง มันทำให้เรามีอดีตและอนาคต

“อดีตคือสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้... คนคนหนึ่งไม่สามารถข้ามเวลากลับไปยังอดีตและฆ่าปู่ของตัวเองได้ พวกเราเข้าใจในปฏิทรรศน์คุณปู่กันแล้ว ก่อนหน้านั้นโนวิคอฟ¹ นักวิทยาศาสตร์ชาวรัสเซียเองก็เคยหยิบยกหลักการสอดคล้องโดยตัวเองขึ้นมา หมายความว่าถึงแม้มนุษย์จะสามารถเดินทางกลับไปยังอดีตได้ แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความเป็นไปของประวัติศาสตร์ได้ พุดสรูปง่าย ๆ ก็คือ ปัจจุบันของพวกเราเป็นผลลัพธ์สุดท้ายที่ถูกเปลี่ยนแปลงมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน”

เส้นแสงกระเพื่อมไหววิบวับอยู่กลางอากาศ

ผู้บรรยายยังคงพูดต่อ “ถ้านอนอนาคตละ ยี่สิบกว่าปีก่อน ทีมค้นคว้าของเราได้สร้างโดมห้องฟ้าขึ้น พวกเขาค้นพบว่ากระแสเวลาไม่ได้มีเพียงเส้นเดียวเท่านั้น”

พร้อม ๆ กับมือที่โบกสะบัดของผู้บรรยาย ลำแสงเส้นโค้งในอากาศก็เปลี่ยนแปลงไป

เส้นแสงนั้นพลันแยกออกและก่อเกิดเป็นเส้นใยมากมายนับไม่ถ้วนจากจุดเวลาในปัจจุบัน และกระจายตัวไปทุกทิศทุกทาง

“ด้วยความสามารถในการคำนวณอันมีประสิทธิภาพของโดมห้องฟ้าจึงคำนวณอนาคตออกมาได้หลากหลายรูปแบบผ่านปัจจุบันของเรา การปรากฏขึ้นของโดมห้องฟ้าทำให้มนุษยชาติรับรู้ถึงการมีอยู่ของอนาคตในโลกคู่ขนานเป็นครั้งแรก ในช่วงยี่สิบปีที่ผ่านมานับตั้งแต่มีการก่อตั้งระบบโดมห้องฟ้าขึ้น ประเทศต่าง ๆ ในโลกประสบความสำเร็จในการหยุดยั้งการก่อการร้ายที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างน้อย 1,771 ครั้ง การจลาจล 542 ครั้ง สงคราม 6 ครั้ง และประสบความสำเร็จในการป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติขนาดใหญ่ได้ถึง 3 ครั้ง ผ่านโดมห้องฟ้าและการเคลื่อนไหวของผู้พิทักษ์

¹ อิกอร์ ดมิทรีเยวิช โนวิคอฟ (Igor Dmitriyevich Novikov) นักฟิสิกส์ชาวรัสเซีย

ของโลกคู่ขนานในอนาคต”

...

ระหว่างการอธิบาย มีการฉายคลิปวิดีโอข้อมูลมากมายสลับเปลี่ยนกันไป

ซึ่งฉิ่งหลานเดินไปข้างหน้าต่าง “...”

ที่แท้คำว่า “ฉลาดและขยัน” จากปากของผู้การวังคือแบบนั้นแหละ

ที่ปรึกษาจี้คนฉลาดและขยันกำลังตั้งหน้าตั้งตา... เล่นเครื่องเล่นเกมหน้าจอขาวดำรุ่นหนึ่งที่เคยฮิตเมื่อศตวรรษที่แล้วอยู่ในชั้นเรียน

ภายใต้การเล่นอันชำนาญของเขา บล็อกเตตริสเปลี่ยนตำแหน่งอย่างต่อเนื่องและร่วงลงมารวมกันด้วยความเร็วสูงที่สุดก่อนจะหายไป สีแฉว... ห้าแฉว... ไปจนถึงหกเจ็ดแฉวด้วยซ้ำ คะแนนพุ่งทะยานขึ้นเรื่อย ๆ บล็อกสีเหลี่ยมสามารถฝังลงบนตำแหน่งที่เหมาะสมได้ด้วยวิธีที่คาดไม่ถึงทุกครั้งไป ชวนให้รู้สึกว่าการที่เหมือนกำลังจะจบลงในวินาทีข้างหน้านั้นเป็นเพียงการคิดไปเอง

ปฏิเสธไม่ได้ว่าจี้วีลือเป็นมือโปรในการเล่นเกมเตตริส ทว่าทั้งโดมห้องฟ้าอาจจะไม่มีใครที่เล่นได้เก่งกว่าเขามากแล้ว

เป็นเพราะกัมหน้า กระตุกดันคอของจี้วีลือจึงหนุนขึ้นมาเล็กน้อยมองเห็นแนวขอบกระตุกสะบักผอมบางได้อย่างชัดเจน

เขาดูมีสมาธิจดจ่อเป็นอย่างมาก แพขนตาหลุบต่ำ ใบหน้าด้านข้างดูสงบนิ่ง นิ้วเรียวยาว เล็บสั้นและสะอาดสะอ้าน ให้ความรู้สึกเหมือนที่คนอื่น ๆ ล้มผัสได้จากคนคนนี้นี่... ไม่เคยผ่านความยากลำบากมาก่อน

ซึ่งฉิ่งหลานคิด บางทีหมอนี้ก็คงไม่คิดว่าจะมาพบความลำบากตั้งแต่วัยแรกกระมัง

ช่วงบ่ายก่อนเริ่มภารกิจหนึ่งวัน ทุกคนมารวมตัวเพื่อประชุมภารกิจ

เหมือนการประชุมภารกิจทุกครั้งก่อนหน้านี้ แผนผังของสถานที่เป้าหมายแสดงอยู่บนหน้าจอขนาดยักษ์พร้อมกับเครื่องหมายจำนวนหนึ่ง

ศูนย์บัญชาการแห่งที่สามของกองบัญชาการใหญ่โดมห้องฟ้ารับหน้าที่

แบ่งสัณการกิจในครั้งนี้ ภายในห้องประชุมมีคนนั่งอยู่ราวสามสิบถึงสี่สิบคน นอกจากหน่วยเจ็ดแล้ว ทุกคนที่เหลือเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการในสำนักงาน ซึ่งคอยช่วยเหลือในการทำภารกิจ ผู้บัญชาการสูงสุดที่ดูแลภารกิจกำลังอธิบายภารกิจในครั้งนี้อยู่บนเวที แม้แต่ผู้การวังยังนั่งอยู่ด้านล่าง

“หนึ่งเดือนก่อน โดมท้องฟ้าคำนวณได้ว่าในศักราชชิงหยวนปี 1460 จำนวนประชากรของซีจิงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน โดยลดลงมาก ถึงสามเปอร์เซ็นต์ในช่วงเวลานั้น”

ผู้บัญชาการสูงสุดขยายแผนที่ให้ใหญ่ขึ้นแล้วชี้ไปยังพื้นที่ที่มีจุดสีแดงกะพริบในภาพ

“ดูจากแผนภูมิการคำนวณ หลังจากตัดปัจจัยที่มีอำนาจอย่างภัยธรรมชาติหรือการระเบิดออกไปแล้ว โดมท้องฟ้าบ่งชี้ว่าภารกิจในครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายทางชีวเคมีที่มีความเป็นไปได้ว่าจะเกิดขึ้น ระดับภารกิจคือ A”

“การก่อการร้ายทางชีวเคมีเหรอ”

“พวกเราเคยจัดการไปครั้งหนึ่งแล้วไม่ใช่เหรอ?”

“เรื่องกล้วยๆ!”

“ผมขออาสา” ช่งฉิงหลานนั่งอยู่ตรงหัวมุม นัยน์ตาสีดำดูดันสะท้อนจุดสีแดงบนแผนที่ “หลังจากสำเร็จภารกิจระดับ A ขึ้นนี้แล้ว ผมขอสมัครทำภารกิจระดับ S”

สิ้นเสียงของเขา เสียงกระซิบกระซาบก็กระจายไปทั่วห้องประชุม

ทุกคนต่างรู้กันดีว่า คะแนนที่ได้จากภารกิจระดับ S งานเดียวเท่ากับของภารกิจระดับ A ถึงห้าภารกิจ

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจระดับ A ได้ครบสิบสองครั้ง ทำให้หน่วยเจ็ดที่เพิ่งก่อตั้งได้สองปีเป็นที่รู้จักในโดมท้องฟ้า กระโจนขึ้นเป็นแนวหน้าของหน่วยที่ทรงคุณค่าราวกับม้ามีด แต่ความจริงที่ว่าพวกเขาไม่เคยปฏิบัติการกิจระดับ S มาก่อนนั้น ทำให้พวกเขาไม่เคยเบียดเข้าไปอยู่ในสามอันดับแรกได้เลย และถูกทีมที่อยู่ในสามอันดับแรกบดขยี้ในทุกด้านด้วยคะแนนที่สูงเป็นพิเศษ จะทำอย่างไรก็ไม่สามารถไต่ขึ้นไปได้

ด้วยเหตุนี้หน่วยเจ็ดจึงกระหายภารกิจระดับ S มาโดยตลอด
จิววีลือเคยได้ยินเรื่องนี้

เขานั่งอยู่กับสมาชิกในที่มคนอื่น ๆ สามารถมองเห็นท่าทางของ
ซ่งฉิงหลานได้อย่างชัดเจน ความเย่อหยิ่งและความปรารถนาในชัยชนะ
ล้วนแสดงออกมาเด่นชัดผ่านน้ำเสียงของเขา

“จะรับไว้พิจารณา” ผู้บัญชาการสูงสุดชะงักไปเล็กน้อยแล้วพูดกับ
ซ่งฉิงหลาน “หลังจากภารกิจในครั้งนี้ ศูนย์บัญชาการจะทำการประเมินใหม่
อีกครั้ง จากการปฏิบัติภารกิจของพวกนาย จงเตรียมพร้อมรับภารกิจระดับ S
ไว้ทุกเมื่อ”

คำบอกปิดเช่นนี้ ซ่งฉิงหลานได้ยินมาหลายหนแล้ว
เขานั่งลงด้วยท่าที่เย็นชา ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ
ทำให้คนอื่น ๆ อัดคิดไม่ได้ว่า การที่ได้รับฟังคำตอบซ้ำ ๆ จากผู้บังคับ
บัญชามาเป็นเวลานาน ไม่ซ้าก็เร็วราวดวงใหม่จอมพยุศผู้นี้คงได้ระเบิดออก
มาแน่

หลังเสร็จสิ้นการประชุมใหญ่ยังมีการประชุมเชิงกลยุทธ์ต่อ ซ่งฉิงหลาน
ต้องคุยกับผู้การวิ่งไปจนถึงผู้บังคับบัญชาสายตรงอีกสองชั่วโมงเพียงลำพัง
จนกระทั่งเขาออกมา บรรดาเพื่อนร่วมทีมทุกคนต่างเปลี่ยนเป็น
ชุดลำลองมารอเขาแล้ว

“ไปเรียกเด็กใหม่มา” ซ่งฉิงหลานพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก
คืนก่อนออกไปปฏิบัติภารกิจ ทุกคนในที่มจะไปกินหม้อไฟด้วยกัน
การ “กินของดีก่อนออกปฏิบัติการ” เป็นธรรมเนียมของหน่วย

“เรียกแล้วครับ ที่ปรึกษาจับบอกว่าเขาไม่ไป”

“เขายังอยู่ที่ห้องซ้อม”

เมื่อซ่งฉิงหลานนึกถึงภาพที่คนคนนั้นเล่นเกมเตตริสในชั้นเรียนวิชา
เฉพาะ เขาก็ขบคิดอะไรบางอย่างได้

เขาสั่งทุกคนให้ล่วงหน้าไปจองที่ก่อน

ภายในสนามฝึกซ้อมขนาดใหญ่มีห้องซ้อมส่วนตัวหลายร้อยห้อง หน่วยเจ็ดมีหมายเลขห้องซ้อมที่แน่นอนเป็นของตัวเองซึ่งอยู่ในขอบเขตอำนาจของซ่งฉิงหลาน เขาจึงเจอคนที่ตามหาได้โดยแทบไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรเลย

จ้าววีลือเพิ่งเสร็จจากการฝึกซ้อมจริงๆ

เขาเพิ่งลงจากโปรแกรมจำลองเครื่องจักรเสมือนจริง เหงื่อโซมกาย คอเสื้อยืดสีเทาเปียกโชก แขนกลสองข้างโอบขนานสองฝั่งลำตัว ข้างหนึ่งยื่นผ้าขนหนู ส่วนอีกข้างยื่นน้ำเปล่ามาให้

จ้าววีลือรับน้ำมา แปลกใจกับการปรากฏตัวของซ่งฉิงหลาน “หัวหน้าซ่ง?”

ซ่งฉิงหลานยืนอยู่ตรงปากประตู กอดอกด้วยท่าทางสบายๆ แม้จะมีเรื่องกวนใจ เหมือนกำลังรอฟังคำอธิบายที่สมเหตุสมผล

“ทำไมไม่ไปกินข้าวด้วยกัน”

จ้าววีลือตืมน้ำไปหนึ่งอีก ทางคิ้วและหางตาซึมไปด้วยหยาดเหงื่อ เครื่องหน้าสวยงามผุดไอร้อนระอุ

ทั้งที่เป็นผู้ชายเหมือนกันแท้ๆ แต่จู่ๆ ซ่งฉิงหลานกลับเกิดความรู้สึกแปลกๆ บางอย่าง คล้ายกับ...การที่เขาปรากฏตัวในห้องซ้อมของลูกน้องใต้บังคับบัญชาเป็นเรื่องห่างไกลมากๆ ที่ควรหลีกเลี่ยง

จ้าววีลือตอบกลับ “ขอโทษด้วย ตอนคำผมมีนัดวิดีโอคอลแล้ว”

ซ่งฉิงหลาน “คุยดึกหน่อยไม่ได้เหรอ”

จ้าววีลือรับผ้าขนหนูมาซับเหงื่อ “เขาติดผมมาก เต็มจะโกรธเอา”

ประโยคนั้นชี้ให้เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้ซ่งฉิงหลานฉกคิดถึงประเด็นสำคัญ และตระหนักรู้ว่าเหตุใดตัวเองถึงได้รู้สึกว่าการหลีกเลี่ยง

เขาเลิกคิ้ว “มีคนรออยู่ที่บ้านนั่นเหรอ”

แขนกลับรับผ้าขนหนูกลับมาอย่างแสนรู้แล้วเดินจากไป

แต่มีเหงื่ออีกหยดไหลลงมาจากหน้าผากของจ้าววีลือ เขาจึงคว้าชายเสื้อยืดขึ้นมาเช็ดเหงื่อโดยไม่รู้ตัว

การกระทำนั้นเผยให้เห็นแฉและหน้าที่ห้องตั้งกระชับของชายหนุ่ม

ซึ่งแตกต่างกับของผู้พิทักษ์ทุกคนในโดมห้องฟ้า เอเวรี่วางและยึดหุ่น
ผิวขาวที่ทำเอาตาพร่าคล้ำกับจะสามารถรวบได้ด้วยมือเดียว ขณะเคลื่อนไหว
ก็ทำให้เห็นรอยบุ๋มกลม ๆ ตรงหน้าท้องแบนราบชั้นเหงื่อวับ ๆ แวม ๆ ซึ่งอยู่
แถวขอบเอวกางเกง

ซ่งฉิ่งหลานเบนสายตา

“หัวหน้าซ่ง คุณรังเกียจหรือเปล่า” ดูเหมือนจื่อวีลือจะเข้าใจถึงความ
ไม่ลงรอยดีกว่าอีกฝ่ายเสียอีก ทว่าคำพูดและการกระทำกลับเป็นธรรมชาติ
อย่างมาก “ห้องฝึกซ้อมที่ผมใช้ จำเป็นต้องฆ่าเชื้อใหม่”

ระดับความรุนแรงในการเกลียดพวกร่วมเพศของซ่งฉิ่งหลานนั้น
จื่อวีลือเองก็เคยชินมาบ้างเช่นกัน

ได้ยิวว่าเขาเคยถูกคนเพศเดียวกันตามจีบอย่างเปิดเผย เพราะเหตุนี้
ห้องทำงานที่เกย์เคยเหยียบย่างเข้าไปล้วนแต่ต้องทำการฆ่าเชื้อ

ซ่งฉิ่งหลานไม่ใส่ใจการยั่วดังกล่าว

เขาบอกจุดประสงค์ที่แท้จริงที่ตนมายังห้องฝึกซ้อม แต่ฟังรีนหูกว่า
ที่คิดไว้เยอะ “ผมอยากบอกคุณว่า มีคนมากมายอยากเข้าร่วมภารกิจ
ระดับ A เพื่อให้เลื่อนขั้นได้สำเร็จ แต่เพียงไม่นานพวกเขาก็รู้ว่าตัวเอง
वादฝืนมากเกินไป เพราะภารกิจระดับ A อันตรายกว่าที่จินตนาการไว้
หลายเท่า ถ้าที่ปรึกษาจี้ยังเป็นห่วงคนรอบตัว จะถอนตัวตอนนี้ก็ยังไม่สาย
ผมจะจัดการให้คุณกลับไปที่นี่เอง”

จื่อวีลือทำหูทวนลมต่อคำประชดประชันนั้น “แต่สำหรับผม จะ
ถอนตัวตอนนี้ก็สายไปแล้ว”

บรรยากาศตึงเครียด

ซ่งฉิ่งหลานปลิ้นยิ้ม “ได้” นั่นผมขอคุณเรื่องเดียว”

จื่อวีลือดูไม่สะทกสะท้าน เพียงประสานสายตากับอีกฝ่ายเท่านั้น

ซ่งฉิ่งหลานทิ้งคำพูดไว้ไม่กี่ป่า “เชื่อฟังคำสั่ง นอนรอซัยชนะสบาย ๆ
ไปก็พอ”